

Điền Môn Danh Hoa

Chương 30 : Chương 30: Phần 10: Danh hoa chỉ đẹp chứ chẳng hồng 3

CHUYỂN NGỮ: LULU

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Mộc Diễm Sinh, tại sao không để ta tìm thấy nàng?” Hấn lẩm bẩm, ngón tay ôn nhu gỡ khăn che mặt xuống, nàng muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, chỉ có thể cúi đầu tránh né, không muốn cùng hấn mặt đối mặt.

“Vì sao không nói lời nào?” Hấn hỏi, đầu ngón tay nàng cầm xinh đẹp, ánh mắt nhìn mặt nàng không bỏ sót chi tiết nào.

Khuôn mặt nàng vẫn như cũ, làn da màu mặt ánh lên vẻ đẹp diễm lệ, hai cánh môi đỏ rực tựa như đang rỉ ra máu tương, bộ dạng đáng thương, run rẩy không biết phải làm sao có thể tránh đi được.

“Vì sao không nói lời nào?” Hấn hỏi lại, nhìn thấy giọt lệ trượt xuống gò má nàng, hấn thấp giọng đau đớn thở dài, một tay ôm eo nàng, một tay giữ lấy gáy nàng, cúi mặt xuống, hôn cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói kia.

Nàng bị dọa sợ, tất cả dịu dàng hóa thành sợ hãi, lý trí từ đâu được kéo lại.

Nàng khóc, nước mắt không ngừng tuôn, hai cánh môi muốn được hấn xâm chiếm. Nàng không thể có lòng tham, không thể trầm luân, nếu không, hết thảy đều uổng phí, nàng làm sao có thể, làm sao có thể hại hấn?!

Trên người nàng có một mùi hương rất lạ, lúc răng môi gấn bó lại càng nồng đậm, hấn mặc kệ nàng giãy dụa, thậm chí ôm nàng, hôn nàng, xác định nàng ở trong vòng tay mình, liền mừng như điên.

Trong lúc giãy dụa phản đối kịch liệt xâm chiếm của hấn, môi hấn sượt qua răng hàm răng nàng chảy máu. Nếm được máu của hấn, Mộc Diễm

Sinh lập tức tan vỡ, cuối cùng gào khóc lên: “Không được như vậy, không được — chàng sẽ chết — ”

Hắn dừng lại, không phải vì lời nói của nàng, mà là thấy nàng khóc đến lê hoa đái vũ.

“Nàng đừng khóc.” Năm năm trước, lần đầu thấy nàng khóc lớn, hắn sợ tới mức không biết làm sao, năm năm sau nàng lại khóc lớn, hắn vẫn là không biết nên phản ứng như thế nào.”Nàng đừng khóc, nàng khóc ngực ta đau.”

“Chàng sẽ chết ...” Nàng khóc không dứt, tay nhỏ bé dùng khăn mềm lau máu trên miệng hắn.

“Hai đao này không thể giết được ta, chỉ cần nàng không rời đi, ta sẽ không có việc gì.”

“Không phải do đao... Chàng, môi của chàng bị ta... Làm bị thương, sẽ chết ...” Nàng nhìn lại hắn, thắm thiết nhìn, bỗng nhiên nghĩ đến một người, người đó nhất định cứu được hắn.”Trại Mộc Tư! Ta đi tìm hắn, hắn có thể cứu chàng, nhất định có cách cứu được chàng.”

Nàng phải đi, hắn không cho nàng đi: “Tìm tên kia làm cái gì? Không cho phép đi!”

“Tìm ta cứu người.” Cái tên kia trong miệng Dung Xán đang bước chân vào nhà, theo bên người là Mộc Lan Tư.

“Trại Mộc Tư.” Mộc Diễm Sinh như gặp cứu tinh, thanh âm mềm mại khẩn cầu, Dung Xán nghe được nổi trận lôi đình, đem nàng giữ chặt trong ngực.”Xán lang, hắn... Hắn có thể cứu chàng...”

“Chút thương thế này không chết người được.” Hắn cắn răng nói, cùng nàng song song đứng lên, ánh mắt phun lửa trừng người vừa tới.

“Không phải vết thương do đao, là vết thương trên miệng người kia kia.” Trại Mộc Tư nói giọng đều đều.

Dung Xán không nói lời nào, chờ hắn giải thích.

Hắn nhìn nhìn Mộc Diễm Sinh, mặt không chút thay đổi chuyển hướng nhìn Dung Xán, một lát mới nói: “Diễm Diễm là dược nhân.”

Dung Xán hai hàng lông mày nhăn lại.

“Kỳ thật, nói □ dược nhân □ là dễ nghe, nói chính xác là □ độc nhân □. Diễm Diễm trúng cổ độc, độc không thể giải, cổ độc không thể phá, nàng đem máu cho người, cho dù không vì mất máu mà chết, cổ độc trong cơ thể sớm hay muộn cũng sẽ phát tác, cuối cùng cũng sẽ chết. Chỉ có một đường, đó là làm cho thân thể của nàng trở thành nơi nuôi cổ, lấy máu trong cơ thể để dưỡng cổ. Năm năm này, trong cơ thể nàng máu hoà hợp các loại trùng cổ xà độc, cổ độc có thể giết người, cũng có thể cứu người. Diễm Diễm là □ độc nhân □, cũng là □ dược nhân. Ngày đó nếu Diễm Diễm chịu nghe theo ta nói, uống máu của người, cũng sẽ không biến thành bộ dáng này.”

Dung Xán mi tâm nhíu lại một trăm tám mươi lần. Người nào có thể nhịn? Người nào không thể nhịn? Hắn điên cuồng hét lên: “Người lại gọi nàng Diễm Diễm, đừng trách ta xuống tay không lưu tình!”

Sao vậy, ừm... Trọng điểm hình như không đúng cho lắm?

“Người, người lại nổi điên?” Mộc Lan Tư đáng thương nhìn hắn, ai ai, chỉ có gốc tử kia của nàng mới đi thích hắn.

Trại Mộc Tư ngược lại rất trấn định, tiếp tục nói: “Diễm Diễm không chỉ có máu chứa kịch độc, hơi thở cũng có độc, có chứa hương khí nồng đặc, một mình nàng trốn ở đây, ta cùng với Lan Tư mỗi khi muốn đến, nhất định phải dùng đan dược trước, nếu không nhất định phải giữ khoảng cách với nàng. Nay Diễm Diễm muốn ta cứu người, ta nói cho người rõ, ta không có bản lĩnh này.”

“Không phải!” Nghe vậy, Mộc Diễm Sinh giãy dụa đứng lên, không cần Dung Xán ôm nàng, nàng thân đều là độc, hắn sẽ chết, nàng không muốn hắn chết, không muốn đâu...

Cái tên mặt trắng chết tiệt này, không coi lời hắn nói ra cái gì sao?! Dung Xán lửa giận cháy cao, vừa hung ác vừa độc địa, “Ta đã cảnh cáo

người, tuyệt đối không cho phép gọi nàng là Diễm Diễm!” Trong lúc mọi người không kịp phản ứng, hấn buông Mộc Diễm Sinh ra, vung quyền đánh về phái Trại Mộc Tư. Trại Mộc Tư chân vừa đạp một cái, một tay bắt lấy Mộc Lan Tư rời khỏi phòng.

Hấn xúc động muốn đuổi theo đánh một trận để tiêu mối hận trong lòng, lại bị Mộc Diễm Sinh từ phía sau ôm lấy. Hấn quay lại nhìn nàng, nhìn thấy gương mặt thích cười toàn là nước mắt, ánh mắt mờ mịt, hấn thở dài, quả đấm thả lỏng.

“Haizzz... Ta không đánh người, ta cũng không tức giận, Mộc Diễm Sinh, nàng đừng lại khóc, haizz... Nàng khóc ta tâm phiền ý loạn, không vận công lên được, ta, đầu ta thật choáng váng...” Hấn bước chân nghiêng ngả, dựa cạnh cửa, trùng hợp, vừa vận, không dấu vết đem thanh khóa, thuận tay hạ xuống chốt cửa.

“Xán lang!” Nàng hai tay đỡ hấn, chậm rãi bước đến bên giường, trong lòng sợ hãi, sợ hấn là do ngửi nhiều độc hương nồng đậm trên người mình, sợ vết thương trên môi hấn dính độc của nàng, sợ tới cuối cùng, nàng vẫn không thể bảo toàn hấn.

“Chàng nằm yên ở đây một lát, ta đi tìm Trại Mộc Tư, ta đi xin hấn, hấn luôn luôn xử tốt với ta, hấn sẽ cứu chàng.”

Dung Xán không để ý tới, khi nằm xuống, thuận đường kéo lấy hai tay nàng.

“Xán lang, buông tay.” Mặc dù trở nên thích khóc, ngữ điệu của nàng vẫn giống như trước, mềm mại.

Hấn nghe lời buông ra, tiếp theo ôm lấy thắt lưng và gáy của nàng, Mộc Diễm Sinh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi khi hoàn hồn, đã nằm trên giường, hấn nhẹ nhàng ngăn chặn nàng, thân thể cao lớn phía trên chặn lấy nàng.

Sao lại giống như không thoải mái vậy? Hấn nhìn nàng cười, mặt mày khoe khoang thực hiện được quỷ kế.

“Chàng, chàng buông ra, ta muốn xuống giường tìm Trại Mộc Tư.”

Nàng ở dưới thân hắn, lại dám gọi tên của nam nhân khác?! Dung Xán cực kỳ không hài lòng, thân thể toàn bộ dán lên người nàng, cúi đầu đối với nàng công thành chiếm đất, hôn qua khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cổ của nàng.

Hương trên người nàng hương phảng phất như xuân dược, giúp đốt lên nhiệt hỏa dồi dào, mảnh vải trước ngực thấm máu, hắn không thêm quan tâm, hoàn toàn không cảm thấy đau, bởi vì tình dục chi phối hắn, Dung Xán kiểm chế không được nhịp đập của tim.

“Xán lang... Chàng chàng, không cần như vậy...” Vừa mới bắt đầu, nàng còn giữ được lý trí, còn muốn thoát ra từ hỗn loạn, nhưng bàn tay hắn trêu chọc thân hình mềm mại của nàng, nàng cảm thấy mình là cây đàn tam huyền, cùng hắn soạn ra làn điệu động lòng người nhất.

“Chàng sẽ chết ...” Nàng ní non, nức nở, rõ ràng muốn đẩy hắn ra, lại biến thành đón ý hòa theo, lòng nàng đang đau, đang cháy, trong vui sướng lại có một tia bi thương không giải thích được. Hắn cùng nàng đều đang dốc sức dập lửa.

“Mộc Diễm Sinh, ta muốn nàng, chỉ cần nàng.” Hắn hơi hơi khởi động trên thân, hai mắt khóa trụ mỹ nhân bên dưới, đôi môi cương nghị đang cười, không sợ trời không sợ đất mà cười. Khàn khàn nói: “Nàng đã tra tấn ta đủ lâu rồi, còn muốn tra tấn tới khi nào? Nếu là không thể không chết, vậy thì chết đi!”

“Xán lang...” Nàng động lòng nhẹ kêu, vụn dây tơ tình.

“Hư...” Cúi xuống thân, hắn trìu mấn hôn tất cả. Tóc của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn yếu ớt vô cùng, bàn tay chạm vào nàng, cởi ra từng món quần áo, vải mềm mại bọc tay nhỏ bé cũng được tháo xuống, mười ngón tay xinh đẹp như thế, mỗi móng tay lại chứa đầy độc tố, đỏ tươi như hoa.

Nàng phản xạ nắm lại thành quả đấm, muốn giấu đi chúng, Dung Xán không cho phép nàng, cầm bàn tay xinh đẹp đến trí mạng kia, môi hôn mỗi một ngón tay, tâm hắn phát đau, chua xót trìu mấn, biết nàng vì hắn mà nhận hết khổ sở, hắn không muốn buông ra, không đành lòng

buông ra, hấn sao có thể buông nàng được?

“Ta họ Dung, dung trong dung nạp, tên một chữ Xán, Xán, chính là Xán lang Xán... Nàng nhớ chưa...” Hấn thanh âm khàn khàn, song tăng nhiệt liệt, hôn lên môi mềm, nửa cầu nửa ra lệnh: “Nhớ kỹ tên của ta...”

“Xán lang...” Gò má như thiêu đốt, nói không thành câu.

“Mộc Diễm Sinh, Dung Xán muốn nói cho nàng biết, hấn là thật tâm yêu thích nàng, nàng phải nhớ ở đáy lòng.” Hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, xuyên thấu linh hồn của nàng, lời này ẩn dấu trong lòng năm năm, hấn cuối cùng cũng cùng nàng nói hết.

“Hu hu... Chàng thích nói trái lòng mình, ta biết.. Chàng, chàng nói yêu thích ta, kỳ thật không phải... Chàng thích các cô nương nhà Hán... Hu hu hu...” Nàng đang khóc, mơ mơ màng màng, cũng không biết vì sao lại khóc, chỉ biết rất muốn rơi lệ, thân mình nóng quá nóng quá, nàng vẫn muốn khóc.

Dung Xán thở dài, không cho phép nàng nhích tới nhích lui, xoay trên xoay xuống, hấn ôm chặt nàng, quyết định giải thích trước đã, nói rõ.”Ta yêu thích nàng, là thật lòng chân thành.”

“Huhu... Chàng nói dối, ta biết... Người ta nóng quá, thật là khó chịu... huhu...”

Bộ dáng này của nàng, đến thánh nhân cũng phải nổi điên.

Dung Xán nuốt cổ họng, thuận theo lời của nàng, “Đúng, đúng, ta thích nói dối, ta chán ghét nàng, không thích nàng.”

Không nghĩ tới nàng khóc càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hết lên, “Ta biết chàng không thích ta, chàng ghét ta... Huhu... Chàng không thích, không yêu ta, chỉ yêu cô nương nhà Hán... Ta, ta không muốn để ý đến chàng... Xán lang...”

Câu gọi “Xán lang” kia làm Dung Xán không kiềm chế được nữa, cổ họng hấn găm nhẹ như dã thú, tất cả mọi chuyện đều tránh một bên đi! Cũng không cần nói thêm lời nào nữa.

Sau đó, hấn ôm nàng, ôm nàng thật chặt.

Một phòng xuân sắc...

LINK Truyện:

Điền Môn Danh Hoa <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dien-mon-danh-hoa-3773752.html>

LINK Chương này:

Chương 30: Phần 10: Danh hoa chỉ đẹp chứ chẳng hồng 3
<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dien-mon-danh-hoa-3773752/chuong-30.html>